

Epitaful lui Ștefan cel Mare din 1490.

Insemnarea a fost redată cu mici scăpări de Tafrali (p. 36, pl. XXII).
Astfel: $\frac{\cdot}{\cdot}$ nu †; ИЗВОЛЕНІ(М) Ш(Т)ЦА; И СЪВРЪШЕНІЕМ; КА(А) ГОЧЕСТИВОЮ;
ВЪЗЛЮБЕННИМ ДЪТН.

Descrierea făcută de Tafrali este prea puțină. Iată deci câteva știri nouă.
Fondul epitafului este un atlas albastru deschis, rupt pe ici pe colo. Tot așa arată și marginile epitafului.

Pe acest fond se detașează îngeri și sfinți, îmbrăcați mai ales cu fir de aur. (Mîinile îngerilor nu sînt acoperite, precum scrie Tafrali). Cei patru îngeri de pe primul plan au mîini de argint, la fel și îngerul de sus care arată cu mîna spre capul lui Hristos. Maria Magdalena, despletită și cu brațele către cer, este îmbrăcată în verde închis. Sfîntul de pe primul plan de la picioarele lui Iisus — Iosif din Arimatia sau Nicodim? — are părul și barba albă iar mîneca hainei sale este vînată.

Hristos zace pe piatra ungerii, roșie și cu marginile verzi. Aureola lui este de aur, dar crucea e albăstruie ca oțelul, pe cînd un fir roșu înseamnă marginile ei. Deosebite mătăsurii sînt întrebuițate cu măiestrie pentru a reda cărnurile, părul, bărbile fiecăruia. Unele chipuri sînt foarte izbutite. Astfel pe al Mariei Magdalena sînt întipărite durerea și groaza; deși este cam teatrală, mișcarea brațelor ei ridicate în sus este puternică și destul de adevărată.

Maica Domnului, cu capul lipit de al Fiului ei, îl ține îmbrățișat pe acesta precum dovedește așezarea în plan a aureolelor lor.

Sfios și palid, drăgăstos și adînc mișcat, Sf. Ion apucă o mîna a Domnului și se reține de marginea patului.

În spatele lui Iosif și Nicodim, se văd două femei despletite și plîngînd. Una, ca și căruntul Iosif, își duce la gură mîna dreaptă acoperită cu mantaua ei.

Îngerii ce țin ripide la colțurile de sus sînt gravi și înduioșați. Altul, arătînd cu mîna spre Hristos, se uită la un înger care face semn către Nicodim și Iosif. Par-că își spun unul altuia jalnica priveliște de pe pămînt. Jos patru îngeri stau în genunchi, doi din ei ținînd cîte o ripidă. Cei doi de la mijloc adînc îndure-rați își duc mîna la obraz.

Și simbolurile celor patru evangheliști sînt în așa fel așezați de par a lua parte și ele la prohodul Domnului.

Prin mărimea sa — 2,52 m. × 1.66 spune Tafrali — aerul pare a fi ca o frescă mare înfățișînd o sguuitoare tragedie. Hristos însă ia parte la ea ca « erou principal » numai trupește, lipsit fiind de orice adiere de viață. Brațele lui cam subțiratic ca și anatomia lui rudimentară și prea categoric redată îl fac străin de durerea ce o stîrnește în jur. Urmele piroanelor lui sînt redată cu roșu, rănile avînd de jur împrejur cearcăne închise și cu slabe revărsări de sînge, de pildă la mîna dreaptă.